

Arrest

nr. 231 638 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig

artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, een ernstig voorbehoud plaatsen bij (de geloofwaardigheid van) verzoeksters vluchtrelaas. Zo vermoedt hij onder andere dat verzoekster doelbewust haar paspoort en rekeninguittrekels achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, omdat deze mogelijk informatie bevatten die tegenstrijdig is met haar verklaringen aangaande haar beweerde illegale vertrek uit Albanië en haar continu verblijf in Albanië hieraan voorafgaand. Bijgevolg komt, aldus de commissaris-generaal, ook verzoeksters algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar beweerde vluchtaanleiding in het gedrang. Dienaangaande wordt eraan toegevoegd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de abortus die zij zou hebben ondergaan enkele maanden voor haar vertrek uit Albanië, gelet op het feit dat zij deze ingreep niet aan de hand van documenten staft. Er kan vervolgens, zo luidt de bestreden beslissing voorts, weinig geloof worden gehecht aan de bedreigingen van verzoeksters oom haar familie te zullen vermoorden indien zij haar stilzwijgen over het misbruik zou doorbreken, gelet op de vaststelling dat zij naliet deze bedreigingen op de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden.

Hoe dan ook dient, zo vervolgt de bestreden beslissing, te worden opgemerkt dat niettegenstaande uit informatie blijkt dat nog heel wat slachtoffers van seksueel geweld verstoken blijven van bescherming in Albanië, verzoekster persoonlijk niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar

aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Wat de vaststelling betreft dat verzoekster getraumatiseerd is, hetgeen zij aan de hand van enkele attesten staakt, wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat zij hiervoor niet behandeld zou kunnen worden in Albanië.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Ze beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.4. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoekster evenwel geenszins het geval.

Verzoekster betwist en bekritiseert op algemene wijze, doch zij ontkracht noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande uit informatie blijkt dat nog heel wat slachtoffers van seksueel geweld verstoken blijven van bescherming in Albanië, u persoonlijk niet in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen of onvoldoende aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij eerst alle redelijk van haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U heeft immers in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van het seksueel misbruik door uw oom, A.(...), D.(...) en de vele andere mannen (CGVS 1, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dat u schrik heeft om uw belagers aan te geven ten gevolge van hun connecties met de politie (CGVS 2, p. 21). Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld heeft u deze beweerde connectie niet aannemelijk gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat D.(...) opgepakt werd op de luchthaven van Rinas in Albanië, dat beide gezocht werden door de politie toen ze ondergedoken zaten in het huis in Durrës alsook in 2017 (CGVS 1, p. 17), dat A.(...) beschuldigd werd van moord met voorbedachten rade en productie en bezit van illegale wapens en dat D.(...) beschuldigd werd van het verhinderen van een

onderzoek en het achterhouden van straffeiten (CGVS 1, p. 7). Uit de door u neergelegde persartikelen blijkt eveneens dat D.(...) beschuldigd werd voor poging tot moord en opgepakt werd in de luchthaven van Rinas, dat A.(...) U.(...) gezocht werd door de Albanese autoriteiten en opgepakt werd in het buitenland en vervolgens uitgeleverd, dat verschillende bendeleden in de gevangenis zitten of gezocht werden en van diverse misdrijven beschuldigd werden en voor de rechtbank verschenen (zie vertaling stuk 6). Aldus kan geenszins gesteld worden dat de Albanese autoriteiten weigeren op te treden tegen uw belagers. Dat één politieagent die u en uw oom tegenhield op straat voor een controle jullie liet verdergaan nadat uw oom zijn naam vermeldde (CGVS 2, p. 21), volstaat geenszins om te besluiten dat het totaal aan Albanese autoriteiten uw oom niet zouden vervolgen voor seksueel (kinder)misbruik, verboden wapendracht, drugshandel of mensensmokkel. Evenmin kan uw verwijzing naar een zaak die u op het nieuws gehoord heeft, waarbij een misdadiger die tot de Bajri bende behoorde en zes personen vermoord had, vrijkwam na een maand (CGVS 2, p. 21) aantonen dat u, indien u klacht zou indienen tegen uw oom, A.(...), D.(...) en de andere mannen die u misbruikten, die eveneens tot de Bajri bende behoorden, niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Albanese autoriteiten. Hetzelfde dient gezegd te worden over uw verklaring dat het feit dat D.(...) opgepakt werd op de luchthaven van Tirana en daarna vrijgelaten werd erop wijst dat de staat banden heeft met hen (CGVS 2, p. 22). Dat een verdachte vrijgelaten wordt, kan aan vele zaken te wijten zijn zoals bijvoorbeeld een gebrek aan bewijs. Uw verklaring dat de bewijzen misschien gewist werden is puur hypothetisch (CGVS 2, p. 22). In dit opzicht kan ook uw verwijzing naar wat uw schoolvriendin is overkomen – haar aangifte tegen een man werd niet behandeld omdat de oom van haar belager bij de politie werkte – niet weerhouden worden. Ook uw verwijzing naar de persartikels aangaande seksueel geweld ten aanzien van vrouwen waarmee u wil aantonen dat de politie weinig bescherming biedt bij zaken van seksueel geweld volstaat niet om a priori te besluiten dat u geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt daarnaast dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en verwijzen naar eerder bijgebrachte persartikelen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard aan voormelde concrete vaststellingen afbreuk te doen.

Verzoekster ontkent, noch betwist dat zij voor haar verklaarde problemen met haar oom G. en diens criminele kompanen nooit contact heeft opgenomen met en beroep heeft gedaan op de Albanese politie en meer in het algemeen de Albanese autoriteiten. Haar betoog in het verzoekschrift dat “Zij diende geen klacht in omdat ze doodsbang was en vluchtte naar het buitenland waar zij evenmin stappen heeft ondernomen tegen haar oom” biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor haar totale nalaten de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten in te roepen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte

worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. "Dat verzoeksters oom geenszins werd vervolgd door de Albanese overheid", dient dan ook in deze context te worden gekaderd, daar verzoekster geheel heeft verzuimd klacht tegen haar oom in te dienen. Hieruit kan aldus geenszins een gebrekking optreden van de Albanese autoriteiten worden afgeleid, nu deze eerst op de hoogte dienen te zijn/worden gebracht van de strafbare feiten gepleegd door de oom, alvorens zij hiertegen actie kunnen ondernemen.

Met haar selectieve verwijzing naar en lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, toont verzoekster niet aan en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt, gelet op haar totale nalaten haar problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek van seksueel misbruik door haar oom G. en diens criminele connecties, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.5. De bij het verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "Stuk 3: Bijkomende krantenartikels" aangeduide stukken zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Het bij het verzoekschrift gevoegde en door verzoekster als "Bijkomend artikel over de dadersbende" omschreven persartikel, waaruit blijkt dat een 26-jarige Albanese moordenaar in Duitsland werd gearresteerd, werpt geen ander licht op voormelde voor verzoekster in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden en in het bijzonder haar nalaten deze aan te wenden en uit te putten.

3.6. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer en stelt zij dat er in haar hoofde in Albanië geen sprake is van mogelijke bescherming door de Albanese autoriteiten. Op de vraag of verzoekende partij nog contact heeft met haar familie wijst zij erop dat zij enkel met haar moeder contact heeft en haar oom zich gedraagt zoals vroeger. Op de opmerking dat verzoekende partij een hogere opleiding heeft gevolgd en de vraag waarom zij dan zo lang haar oom heeft getolereerd, stelt verzoekende partij dat zij bang was voor de veiligheid van haar familie, aangezien haar oom er mee dreigde haar moeder te vermoorden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 oktober 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden dat de Albanese autoriteiten haar geen bescherming kunnen of willen bieden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Verzoekende partij betwist noch ontkent dat zij voor haar verklaarde problemen met haar oom G. en diens criminele kompanen nooit contact heeft opgenomen met en beroep heeft gedaan op de Albanese politie en meer in het algemeen de Albanese autoriteiten. Haar betoog dat zij uit schrik voor de veiligheid van haar familie geen stappen heeft ondernomen tegen haar oom, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor haar totale nalaten de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten in te roepen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Hieruit kan aldus geenszins een gebrekkig optreden van de Albanese autoriteiten worden afgeleid, nu deze eerst op de hoogte dienen te zijn/worden gebracht van de strafbare feiten gepleegd door de oom, alvorens zij hiertegen actie kunnen ondernemen. Dit klemmt des te meer nu de voorgehouden verkrachtingen en het misbruik door haar oom zo veel jaar heeft geduurd (sinds 2009) en zij van 2013-2016 een hogeschool opleiding heeft gevolgd in Elbasan.

De middels aanvullende nota bijgebrachte persartikels omtrent het niet doeltreffend optreden van de politiediensten in Albanië, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen.

Deze persartikels vermogen allereerst geen afbreuk te doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld. De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, is immers gebaseerd op de informatie afkomstig van andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en van andere relevante organisaties en biedt een overzicht van alle relevante informatie en analyses over de algemene situatie van asielzoekers uit Albanië.

Bovendien berusten de door verzoekende partij bijgebrachte persartikels niet op concrete en persoonlijke ervaringen. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt, gelet op haar totale nalaten haar problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek van seksueel misbruik door haar oom G. en diens criminele connecties, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt.

Het middels aanvullende nota neergelegde attest d.d. 22 november 2019 waarin gemeld wordt dat verzoekster op 20 januari 2018 een abortus heeft laten uitvoeren, werpt geen ander licht op voorgaande daar dit attest zich niet uitspreekt over de voor verzoekende partij voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat dit attest een fotokopie betreft zonder enig kenmerk van het ziekenhuis waar zij de abortus volgens haar zeggen zou hebben laten uitvoeren. Aan het medisch attest kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend nu het door eender wie eender wanneer kan zijn opgemaakt.

Wat de vaststelling betreft dat verzoekster getraumatiseerd is, hetgeen zij aan de hand van enkele attesten staakt, wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat zij hiervoor niet behandeld zou kunnen worden in Albanië. Verzoekende partij betwist dit niet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS